

Ord „før Valget“ ere blevne ubeladte, idet man oversførte § 41 i den gamle Grundlov til den nye Grundlov. Men § 41 i den gamle Grundlov er aldeles ikke gaaet over i den nye Grundlov. Man har ikke optaget Domicilbestemmelsen fra denne Paragraph, og man har ved Landsthingsvalgbarhedsbestemmelsernes Affattelse væsentligt henholdt sig til, hvad der er sagt om Valgretten til Folkethinget. Derfor ere de to Ord „før Valget“ ikke komne ind i den nye Grundlov, og der ligger altsaa slet ingen Betydning i deres Udeladelse. Man maa see hen til, hvad der staaer fastsat om Folkethingsvalgretten, og da er det jo ganske vist, at, naar der med Hensyn til den kræves, at Vælgerne skulle have hadt Bopæl „i et Aar“ i Kredsen, saa kræves der derved kun et Aar, regnet fra den Dag, paa hvilken Valget foregaaer. Den Bestemmelse, der staaer i den gamle Grundlovs § 62, gjør det dernæst — og det beder jeg lagt vel Mærke til — klart, at det i og for sig er velforstaeligt og naturligt, at man kan have en Domicilbestemmelse og dog kun vil have Domicilbetingelsen opfattet som en, der skal være tilstede paa selve Valgdagen og skal have været tilstede nogen Tid iforveien, men som ikke skal continneres; den ældre Grundlov udtalte selv med Hensyn til dens Domicilbestemmelse, at det kun var en tilbagegaaende Domicilbetingelse, og Muligheden af at have en saadan blot tilbagegaaende Domicilbetingelse maa altsaa i og for sig opfattes som naturlig og rigtig. Naar man nu dernæst spørger om, hvad der var ratio legis, hvad der var Grunden til Optagelsen af Domicilbestemmelsen i den ældre Grundlov, og hvad der var Grunden til, at man fra en vis Side med saa stor Kraft forlangte en saadan Bestemmelse optagen i den nye Grundlov, saa skal jeg derhos tilføje, at Grunden deels var den, at man meente at burde forlange Bekendtskab med Valgkredsen, og deels den — hvad alle vi, der have deeltaget i de sidste Grundlovsforhandlinger, klart vide —, at man ved Domicilbestemmelsen vilde fortrænge den større Indflydelse, som Kjøbenhavns Befolkning hidtil havde øvet; det blev udtalt paa det Allerbestemteste, at man derved vilde befrie Landsthingskredsene rundt omkring i Landet

for de mange Kjøbenhavnske Candidater, som mødte i dem og ligesom paaactroieredes Kredse paa Grund af den politiske Anseelse, som de nøde. Bestemmelsen i Grundlovens § 38 om et vist Domicil leder altsaa ikke i og for sig til at troe, at den maa være meent anderledes end som en tilbagegaaende Betingelse, saaledes som den var i den ældre Grundlov. Hvorledes er nu Domicilbestemmelsen iøvrigt kommen ind i den nuværende Grundlov, og hvorledes er det gaaet til med Udeladelsen af de før omtalte Ord i den ældre Grundlovs § 62? Det er gaaet til som abfilligt Andet ved den Grundlov, som vi nu have. Dens Bestemmelser om Landstthinget saldt jo pludseligt ned og modtoges, for at man kunde faae en Ende paa den langvarige Sag og komme til Enighed, modtoges, tør jeg sige, uden at man var istand til at overveie alle deres Details. Lad os see lidt nærmere, hvorledes det gik til. Da man i Efteraaret 1865 forhandlede om en Forsatningsforandring i Rigsraadet —, og, hvad der blev vedtaget i Rigsraadet, var jo ogsaa det, der senere uforandret blev vedtaget tre Gange i Rigsdagen, idet at Resultatet jo kun kunde bringes tilveie i Rigsdagen ved en uforandret Vedtagelse, hvorfor vi ogsaa med Hensyn til Redactionen maae holde os til, hvad der foregik i Rigsraadet, — stod Sagen saaledes, at der som Resultat af Forhandlingerne over det af Regjeringen indbragte Grundlovsforslag ved tredie Behandling i Rigsraadets Folkething den 21de September 1865 fremkom et Forslag, hvori der ikke var Tale om nogen Domicilbestemmelse, men ifølge hvilket Landstthinget var bygget paa et heelt andet System, hvorfor ogsaa Alt, hvad der i den gamle Grundlov angik Domicilbestemmelsen, var ubeladt af dette Forslag. I Rigsraadets Landstthing kom man imidlertid til et andet Resultat, hvorved man — jeg husker ikke Datoen — vedtog et endeligt Forslag til en revideret Grundlov, der atter havde en anden Construction af Landstthinget, men hvori der dog ligesaaalidet forekom nogen Domicilbestemmelse. Derpaa kom Sagen jo til et Fællesudvalg; hele dette Fællesudvalg saae — og det blev udtalt, ikke blot i Udvalget selv, men ogsaa da Sagen derefter kom for til eneste Behandling